

החזקת חמץ

החזקת חמץ

החזקת חמץ

חודש אדר

א בשנה מעוברת כשמברכין בשבת את ר"ח אדר הראשון אימר הרין את ר"ח אדר הראשון. וגם בר"ח אדר השני אימר ההון כשמברך ר"ח אדר השני. כדאיתא במהרי"ל זצ"ל. (כח יהודה).

ב ב"ג בשנה פשיטה בהודש אדר הוא תענית אסתר. ובמנהג דופק השמש למחצית השקל לערך חצי שעה קודם הכנסה לבית הכנסת למנחה, כדי שיהיה זמן לכל ליתן מחצית השקל שלו סך ל"ד פשיטין, יסימנו יה"דל" לא ימעיט, וגבאים של צדקה יישבום בהצר בית הכנסת סמוך לפתח בה"כ בקלפי של צדקה המוכן לזה יגיבום את מחצית השקל. ואח"כ דופק השמש שנית לזמנו של הכנסת בית הכנסת בנהוג לתפילה ומתפללים מנחה אשרי יהצי קדיש. ימיציאין ס'ת קירין ייחל. ומפטירין דרשו ימתפללין ש"ע ייחיד אימר ענני בשומע תפילה אבל אין אומרים בערב פירים תהנין. (כח יהודה).

מנהגי פורים

א לערבית עילה לפני התיבה הון עליין. "ידוא רחום", עד "קדיש תתקבל" (רק שמנגן "המכירך"), ובתפלת ערבית אומרים "על הנסים יכו בימי מרדכי" ע"ס. אחר שהאריך בתפלת ערבית עד סמוך ללילה, עלה ועמד הון על המגדל, והרב לימינו ישמש או נכבד אחר לשמאלו, יפיתחים ופיישמים המגלה עד סופה ומניחים יריעות תחת יריעות שלפניהן, שתהיינה היריעות הראשונות לפני החי בתחלת הקריאה. אח"כ קרא השמש: "שתיקה יפה בשעת קריאת המגלה

והברכות". חזן בני"י גי ברכות "אקב"י על מקרא מגלה", "שעשה נסים" וכו', "שהחינו" וכו'. קהל אמן על כל ברכה. חזן קורא המגלה בנגינה מיוחדת. אך "יכלים מכלים שונים" (אי ז), "המלך והמן" עד "זמרה" (גי, ט"ו) "אבל גדול" עד "לרבים" (די, גי) "וכאשר אבדתי אבדתי" (די, י"ז): בנגינת איכה. אכן בני"י של שמחה "להראית" עד "היא" (אי, ג"א) "להיית" עד "עמו" (אי, כ"ב) "והנערה" עד "ויעש כן" (כי, ד) [אחר "כן" אומרים קהל "איש יהודי" עד "ימיני" (כי, ה) וכן חזן בקול רם] "ובהגיע תר אסתר בת אביהיל", (כי, ט"ו) "ויאהב" עד "ישתי" (כי, י"ז) "כלילה החיא נגדה שנת" (י, א) נומלת "המלך" שאחריו: במנגון המלך שבי"נ לפני יושב על כסאן "קד" עד "אשר דברתי" (י, י) "רכבי" עד "הבירה" (חי י"ד) [אה"כ קהל "ומרדכי" עד "ושמחה" (חי, ט"ז) וכן חזן בנ"נ, קהל "ליהודים" עד "ויקר" (די, י"י) וכן חזן בנ"נ] "יכל מעשה" עד "זפרס" (י, כי). אמנם במלות "היא יכל הנשים יתנו" (אי, כי) "בא המלך והמן היום" (הי, די) "יכל זה אינני עוה לי" (הי, י"ג), ששם הי"ה בראשן או בסופן, מרים קולו. וכן "רוח והצלח" עד "אחר" (די י"ד) "ככה" עד "ביקרו" (י, י"א) אבל "זיתלו" עד "שככה" (זי, י) בנגון שנגנו בבקר יום החפה בהילכת חתן יכלה להצר בהכ"נ לשבת שם יהד. יאחר שקרא "יבשישין" עד "לאבד" (ט, ו) קהל "דמש" עד "עשרת", וכן חזן נושמותם בנשימה אחת כבש"ע תר"ן, ושם סי"ז תמחה "מחה", כי הוא ט"סן ואחר שנגן "יכל מעשה" עד "זפרס" בנ"ל, קהל "כי מרדכי" ע"ס, וכן חזן בנ"נ. ימנגן "בא"י אמ"ה" בבברכה הראשינה שלפני המגלה, קהל "הרב יכו, אשר הניא יכו, שישנת יעקב" ע"ס, חזן "וגם הרבינה זכיר לטובה", ויורד לפני התבה ואומר "זאתה קדוש" קדיש תתקבל. "עלינו" ע"ס.

ב בשהרית הילכין לכב"נ קצת קדים אור היום כדי שיסיימו תהלים של אותו יום עם הנ"ן ההמה יתפללו, והיא אי מן המש ההשכמות שהם רמוזים בו"שכם אברהם. (נוהג כצאן יוסף)

ג משכימים לבהכ"נ ימרכים שם נרית. יהסדר: חזן תהתנו מנגו

'אדון עולם' ע"ס בנגין יום ליים וכו' שבפיוט, נרק "מלך מהלל
 בתשבחות" בבבל יום שאין תהנון. ובנגין יום ליום עד לעצור "ועלו
 מישיעים" עד "לאמר", ובנגין חיל "שמע" ע"ס חזן עליון עולה לפני
 התבה. נרק שמנגן 'המכירך'. ובכרכת מידים אומרים "על הנסים"
 ע"ס חזן תפלה בקיל בנגין חול, עד "באהבה", יבנ"י "מלך עיזר
 ימישיע" ^{החזן והמכירך} קהל "יואחב" עד "המגן", חזן בנ"י "אין" ע"ס [ומאריך
 במלת "ומרדכי" שהיא מפסיק מגלה שבראש חרוז אחרון בכל
 הפיגים האלה] ובנ"ה "בא" מגן" עד "ישיעה" יבנ"י "ונאמן אתה
 להדיית מרים" [וכן מנגן מאמר אחרון שלפני החתימה בכל ברכה,
 ואומרים קהל הפיוט שבסדר שם, והזן בנ"י הנ"ל כי הרוזים
 אחרונים של הפיוט ההוא, ומאריך במלה האי של חרוז אחרון
 שהיא מפסיק מגלה הנ"ל, ובנ"ה חתימת הברכה שעומד בה וברכה
 שאחריה עד לפני המאמר האחרון. אך בברכת ולמלשינים אומרים
 קהל "ישם" עד "מכניע", חזן בנ"י הנ"ל "לכד" עד "מכניע", בהאריך
 במלת "יתברך", קהל "אורה וכו'", תמימים יכו', אית" עד "בקריאת
 מגלה, חזן בנגין מיוחד "דנן" ע"ס, קהל אספרה יכו', "אמל" עד
 "נציר", חזן בנ"י מיוחד לפורים "יום ליום" ע"ס, יבנ"ה "בא"י שיבר
 יכו' על הצדיקים" עד "לעולם", יבנ"י "ילא" עד "בטחנו" וגומר תפלה
 בקיל בסדר ברכות יפייטים כבתחלה. ואח"כ חצי קדיש בנ"ח.
 והקריאה סוף סדר בשלה: כהן "ויבא עמלק" עד "הגבעה", לוי עד
 לפי הרב, ישראל ע"ס. לכל גברי שלשה פסיקים באותו פי.
 ילפענ"י יכול לומר אעפ"י שאין פיתחין לקרית בפי שהוא פחות
 מעשרה פסיקים, אפ"ה קדיש פי ויבא עמלק אפילו שיש בה רק
 תשעה פסיקים. באשר לפענ"י יכול לומר שהתורה מרמז כי משה
 אמרה את זכר עמלק מרמז אפי' באותו פי יהי משה וחסר פסוק
 אחד לזכר משה אמרה, גם ראש תיבות משה אמרה מרמז על
 הגאולה באותו זמן מן המן זרע עמלק בחסד הקב"ה על ידי מרדכי
 ואסתר. כי מצינו ריב הגאולה עשה הקב"ה בחסדו לישראל ע"י
 הצדיקים המתהילים שמיתם באית איסי משה אחרון, אליעזר
 מתתיהו. מרדכי אסתר יכהנה. וגאולה אחרונה יהי אליהו הנביא
 מישיע במהרה אמן. (כח יהודה). יאהר הכנסה קיראים המגלה עם

הברכות נרק בלא ברכת שהחיני. ובברכה שאהריה אין אימרים
 "אשר הניא" יכו. כ"א אחר "המישיע" אומרים "שישנת" עד סוף. הן
 "וגם חרבונה זכור לטוב" ויורד לפני התבה.

ד הגם בשולחן ערוך א"ח סימן תרצ"ג בהגה שמלין קודם
 קריאת המילה וכן איתא במהרי"ל (וכ"ה בנכ"י). רק כאן פ"פ דמיין
 אם יהי יום המילה בפורים נהגין כאן למול התינוק קודם יציאת
 בה"ב אחר שיר היחוד, ולא מל קודם קריאת המילה, כן ראיתי
 בשנת תקל"ג. מצאתי בהג"ה של מהרי"ל הטעם על המנהג כאן. (כח
 יהודה. וכ"כ ביוסף אומץ. וכי "זקורין להנימול מרדכי").

ה עיקר סעודת פורים ומשלוה מנית יהיה ביום קרב זמן הלילה
 לבח"כ לתפילת מנחה, רק רשאי לערוך באריכות הסעודה ג"כ
 בלילה אם התחלה היי ביום. רק שלא יהי מתחיל סמך לזמן של
 תפילת מנחה הסעודת פורים ומשלוה מנית. ועי"כ עיקר הסעודה
 ממשכת בליל ט"ו, זה אין נכון, הם עושין העיקר לטפל. ובזמן
 מנחה דופק השמש לב"ה בנהיג, ומתפללין מנחה עם על הניסים.
 ומעריב בלא על הניסים. וקצת נהגין לברך ברכת המזון קודם
 הליכות בה"כ למנחה על הסעודה. ואח"כ בלילה חוזר ונימול ידי
 לסעודה, ובברכת המזון אח"כ אין לברך על הניסים בבח"כ כאשר
 שכבר הפסיק במעריב מן לימר על הניסים, וקצת נהגין שנשאר מן
 בעלי הסעודה אי על השליח בלי בהמ"ז יכלי תפילת ערבית, ואז
 איתי אי המיוחד לכך הוא המברך בהמ"ז עם על הניסים בסוף
 סעודת הלילה, ואח"כ מתפלל מעריב בלי על הניסים. רק שיש קלי
 דעת שעיי"כ באי לידי שכחה של תפילת מעריב לפעמים ע"י שתיה
 יין יותר מן המדה יע"י המשכת הסעודה, והבוחר יבחר בטוב לב
 לשמים רחמנא לבא בעי. אבל טוב לב משתה תמיד. (כח יהודה)

ו ט"י אדר הוא שישן פורים אין אימרים תחנון ולא אל ארך
 אפים גם במנחה אין אומרים תחנון שהוא ערב ט"ז אדר. (כח יהודה).

א י"ט אדר היא כאן בפ"פ דמיין יע"א ת"ן כשביל גזירת ווינין, וכתב דיליה שהיה בשנת שע"ה לפ"ק שהי מורדים בהשררה יר"ה בכאן, ולבסוף היו מתגברים עלינו, ווינין הוא היה ראש הכיריוני יכת דיליי המתם ובאו ברחובותינו ערב רב עמהם וגנבו והמסו יעילי יבדקין בהורין ובסדקין עד שגירשו איתנו מרחובותינו, והי מסופקים אם להחיות נפשינו, והי הפיר עצת אויבינו ומלט את נפשינו עד שגירשו אותנו מכל וכל, לא די מרחובותינו ומקהלותינו אפילי היין למקים גירשינו, והיינו סמוך וקרוב לשתי שנים בגלות ימדידל מנכר לבפר, יהי נתן הן בעיני העמים והשרים אשר ממזלתם במדינות אחרים אשר הם קרובים יסביבות פ"פ דמיין כמי מדינות דארמישטא"ט וכפאל"ן ומענין וכדומה להם ונתן רשות לכל בני הגולה לגור במדינותיהם ובמקומות שלהם, כי כבר נשמע להם את הנבלה אשר עשו המירדים בקהלותינו ובעל כרחינו גירשו איתנו בלי מצא שום דבר ערי ועילה אותנו. והרצים יצאו דחופים באגריותיהם עד שהדבר נשמע ע"י השרים להמלך והקיסר יר"ה. יהי ברהמינו יבחסדי נתן הן בעיני הקיסר יר"ה ושלה קומסריי ושלוהי של אדם כמותו לכאן בציוויי של הקיסר יר"ה לעשות משפט חריין בהמירדים הללו ולדון אותן כדיני נפשות וכמורדים במלכות ולהמית אותם במיתות משינות, למען ישמעו ויראו ולא יזדון, ולהקהל איתנו מהשרים ילישב אותנו בקהלותינו וברחובותינו על בני הראשין בתיפים ובמחולת ע"י היעצים ובעלי מלחמות מהשרים הנ"ל לשמור איתנו מן השונאים, ולהדריך אותנו בסדרן לפני שער העיר הנקרא גלגון מוה"ר להעביר אותנו דרך שם להמקים, ומן המקום לרחובותינו כדי להעביר אותנו קרוב יסמוך ינראה את נקמות אייבינו אשר נעשה להם ממקום המשפט אשר נפסק להם בפלטיי גדילה אשר הוא בהמקים שנקרא רא"ם מר"ק, ינבנה שם כימה גדולה אשר הביאום שם המורדים הנ"ל לבימה ולדון אותם במיתה באותו היום בהעבור אותנו דרך שם לקהלותינו יבן מקייים, יאח"כ היי הותכים את ראשיהם מן ראשי המורדים נתקעים בתידות ובברזל על המגדל שנקרא ברי"ג מוריין לפרסום לדירית הבאים. יאח"כ נעשו יגמר בציוויי הקיסר יר"ה ע"י

הקומסר"י בכל שער קהלתינו ברחיבותינו נשר שהיא חותם הקיסר
 יר"ה והמקום שלא יבוא הערל והטמא ברחובותינו לפגוע בשים
 דבר.

לכך היו הזקנים וחכמי דור באותו זמן קובע יום זה לזכרון לת"ן
 ילעשות תשובה ותפילה וצדקה ולהורות ילשבה להקב"ה על כל
 הניסים והנפלאות וחסדיו שעשה עמנו ועם אבותינו כל הימים
 לרבות למען ידעו דור א"ת דור שידעו י"ט אדר ת"ן, ולמחרתו כי
 אדר יהיה נקראים פורי"ם וינין ימ"ש ושם רשעים ירקב. ינהג
 מאנשי קהלתינו יש אשר ייליכי את בניהם ביום פורים זה על איתו
 בריק ומראה להם אשר נתקע שם ראש של המורדים על אותי
 ברי"ק מורי"ן אשר היו נתקע, עוד שם קצת ברישומם ניכר, כמו
 שאני הכותב ראיתי בימי ילדותי אותו העמיד שהיו עומד במקומו.
 וגם לרבות ילכו אל מקום פנוי ונחרב בלא בנין אשר היה עומד שם
 הבית אשר היה שייך להראש ברינו הנ"ל שנקרא וינין האנ"ו,
 ונחרב ונחרס אותו הבית בציוו הקיסר ולא יבנה עד עולם, ונעשה
 תל עולם ולסימן לעמוד שם אבן גבוה לערך אי שטוק היך הנקרא
 בל"א זיאיי"ל ולקעקע בכתב שלהם כדי שיוכלי המינה עם לקרות
 את כל המעשים אשר עשה המורדים הנ"ל, והמקום פנוי אשר היה
 עומד הבית של אותי הרשע הוא ברחוב הנקרא דעניו"ם גאס, ויש
 אנשים אשר עוד רואים זה מכבר איזה שנים שעוד היו עומד אותו
 זיאיי"ל של אבן על אותי מקום פנוי, ולערך זה כמה שנים היה
 הרעש גדול בענין השריפה אשר היו קרוב וסמוך, ועי"כ היו מטילטל
 ממקומה, יעוד ינוח בבית שנקרא ציי"ג הוי"ז השייך להשררה המוכן
 לכלי מלחמות של המקום אותו הבית. גם לרבות ביום הגירוש הנ"ל
 היו ב"ז אלול באותו זמן, ובאותו יום כ"ז אלול היא ג"כ כאן ת"ן
 בשביל זאת, רק י"ט אדר הוא נקבע ג"כ לת"ן בשביל שבה יהודאה
 על יים הפורים של גי בי שנהפך מיגון למנוחה ולזכרון לדורית
 באים עד ביאות משיח ונאולה אחרונה ולישב על אדמתינו
 ולארצינו אשר נשבע ה' לתת לאבותינו כדי לקיים את מצ"י
 תורתנו בכל לבבינו.

אך באתי להדש ילכתיב בתיספת חידוש לפענ"ד מן השמים
 שיכירי העולם זכית אבותיני הקדימנים ולא היה במקרה כאשר
 עפ"י הרוב סביר בדעתם. וזו היא גוף הדבר הענין של הגזירה
 יתענית יפירים ויינן שהיה שע"ב עד שע"ז כנ"ל. מאותו היום היה
 הבית של יינן הנ"ל נעקר ממקומו והעמיד עמוד של אבן גובה
 לערך שישה אמות ויותר, עד שהיה השריפה גדולה אצל אינו
 נימולים, וכדי שלא יהיה עמוד הנ"ל לקלין ולהרפה למשפחות של
 איתו המירדים אשר הם עוד מזרעיהם בהייהם, בכך ע"י השריפה
 שהיה בלומר קצת בהסביבה של אותי רחוב היו האמתלא להם ע"י
 מדימה בריב עם לסייעת לבבית השריפה וכלי מכשירי שנצרך
 ע"כ נדחה העמיד של האבן ממקומי הקבוע ונפל לאירכי על
 הארץ. מי יאמר מה תעשה. ומונה במקומו זה כמה שנים ואין דורש
 ואין מבקש להעמיד על מקומו בגובה פשטא אין היי אמינא ומעביר
 לגמרי אין דורש פן יעוררו ע"כ להעמיד על גובה כבראשונה יהי
 קריב להפסיד, וע"כ נראה לעין כל שהי מונה באותו מקום מישבו
 סמך ממש על הארץ, כי יש היכר מקום מישבי מתחלה היי נעשה
 בסים על הארץ באבנים גדולים מריבעים שלשה זה על זה,
 והתחתין שהיה על הארץ לערך שלש אמות אורך ורחב בגובה
 הצי אמה, יאה"כ אחד על התחתין לערך באמה והצי ארכה ורחבו
 מריבעי לא כן השלישי. ועל העליון דיי עומד העמוד של אבן הנ"ל
 בגבי יהיה לשיעור חיש הראיה בעיני כל, הגובה מן הארץ כגובה אי
 שמוק מהבית ועד סוף ראש העמוד, ואחר שנדחה העמוד הנ"ל
 ממקומי כנ"ל עפ"י הסיבה, עכ"פ מקום רישומי של הבסים של
 שלשה אבנים זו על גב זו ניכרים ונראים, וזה לערך שלושים שנים
 יהיה לוקחים נימולים איתי העמוד של אבן לגמרי ממקום נפילתה,
 והשררה יר"ה ליקחים והניחי בבית שנקרא צייג הויז, ומי יזכר ומי
 יפקד על זה, ובאפשר בשנים מעוטות נשתכחו לגמרי ומי יודע
 ממעשה קדמינים. וכייתר בשנת תקל"ב לפ"ק נתעוררי האיננו
 נימולים בהסכמת השררה כולם בהסכמה אחת לעקר השלשה
 אבנים המינהים זה על גב זה שהיה בסים ורגל לעמוד הנ"ל לגמרי
 ממקומה בלומר להתנצל לפני המון העם להעמיד במקום אבנים

הנ"ל באר של מים דבר הצורך לרבים תחת אבנים הנ"ל מזה נהנה באם אבנים הנ"ל יסולק ממקומי, והיי הכל בעל מלאכות הנצרכים לבאר ועקרו וסלקי האבנים הנ"ל מהיסוד יממקומם יחפרו באר חדש להעמידו במקום אבנים הנ"ל, ואז נשכח בדור אחר דבר מהנ"ל הנ"ל ה"ו לגמרי. יבשנה זו שנת תקל"ג נתעירר ונתגלגל הפירט באר יסילק האבנים הנ"ל ינתיועדו הענין הנ"ל ע"י איני נימול אחד לאדון קיהר פיאיט של מדינות מענין, ימיד הידיע אדון הנ"ל להשררה כאן לסלק את ידם מבנין הנ"ל עד זמן שיגיד, וזה בימים מעיטים כאשר שמעני שבא עפ"י אדינינו הקיסר יר"ה ישמלקי הבאר ולסתים ההפירה ולהשיבי אבנים על מכונו יעל מקומו כבריאיניד כאשר הוא באמת בעיני ראינו, ולפענ"ה התעירוהו מן השמים שלא ישתכחו הנס לגמרי עכ"פ הי קצת רישימו ניכר וליתן שבת יהידיד לאל העונה בעת צרה לעמי ישראל בכל עת ובכל שעה מכל ישיין ואומה עד ביאת משיח יבנה עיר הקודש על תלה אמן (כח יהוד).

ב בי"ט אדר לימר אלי הסליחות. אליך אקרא, אקרא, רבית צררוני, אני יים אירא, ישראל נושע, אל נא, וליתן כל בעל בית כיפר נפשי בליל התענית לבן לצדקה שגובין בבית הכנסת לחלק תיבה לעניים. (יוסף אימץ). יאין משלימים התענית (דברי קהלת)

ג כי אדר פורים פ"פ אין אומרים תהנין בביקר. אבל למנצה אומרים. והון מנגן "אדון עולם" ע"ס בנגין מייחד ליום הזה. ומנגן "ילך מהלל בתשבות" יכן "המבירך" בשחרית. מנחה מתפללים עם תהנין (דברי קהלת).

חודש ניסן

תמוז 1224567
אוצר החכמה

א מר"ה ניסן עד אחר ר"ה אייר אין אבל מתפלל במקום ש"ן
בבית"כ לפני הציבור. ילא למנצה זכא לציון. (כח יהודה).

ב ראיתי מדקדקין שלא לאכיל כל חודש ניסן עדשים יכן בשאר
כל הימים שאין אומרים בהם תהנון מצד קדושת היום עצמו,
לאפוקי מילה נשיאין, לפי דעתי הוא מנהג ותיקין מפני שעדשים
מירים על אכילות כמו שכתב הטור בהלכות ט"כ, ולכן אין לשנות
המנהג. (יוסף אימץ).

ג נוהגין בערב שבת הגדול לאפות הלית עני מקמח שנמחה
לעשית ממנו מצית. (נוהג כצאן יוסף).

ד בשבת הגדול מתהילין החזנים לימרי הכל יידיך בקיל רם.
(הגה"ה שבמהרי"ל, כח יהודה).

ה אין אימרים הפטרה של שבת הגדול "יערבה" (יוסף אומץ, כח
ידיד). יכשהל ערב פסה בשבת גם אין אומרים וערבה (יוסף אומץ)
כשהל בער"פ אימרים יערבה כן נוהגין בפ"פ (נוהג כצאן יוסף).

ו יחבלי מתכות שצריכין הגעלה אי הליכון אין לסמוך על
הנשים לבד בשום ענין, כי עפ"י ריב אין בקיאים בדינים כה"ג. וגם
העיקר דמין היא היצה"ר יעל ידי ה"י הנשים גובר הס"ס הוא
היצה"ר על האדה"ר ואין קטיגור נעשה סניגור. לכך יהיה כל בעל
בית יורא שמים לטיבת נשמתו להשגיה. ילא יתן דברים אלה

ובפרט נשמתו וכל גופו ביד בני ביתי קלי דעת, אין אדם שרוצה להיות פקדונו ביד אחר, לכך להשגיח עצמו ולחקור בכל ענין ובפרטות בעסק ובעשיות ובלישת המצות ולא יעזוב על בני ביתו. כמו בעו"ה חדשים מקרוב בדור הזה כמה בעלי בתים אין כבודם להיות אצל אפיית המצות שלהם רק דרך נשים להם, יעיזו די חושש לכמה מכשולים באפיותם וכעריכותם ובלישתם, ובפרטות בתנורים של אינו נימולים שאופה בו מצת בהכשר התנורים שלהם בליבין התנור. וגם ראיתי בעיני כשהייתי יולך בסדר הנאמנים בשליחות מצות הקהל עם חברי הנאמנים אצל האופים של אינו נימולים להשגיח על כל ענין של אפיות המצות, וכדומה לי הילכים גם לרבות הדיינים עם חבריהם עפ"י סדר השליחות מצות הקהל אפילו בתנורים של נימולים כל איתו זמן סמך לפסח של אפיית המצות להשגיח על כך. וראיתי מכמה משרתת שעיישה כלים בתנור של אפיות ומכניסים אצל אש ללכנים של אפיית מצת שלהם יבפרטות כלים שעושים בהם כל ימות השבוע=דיסא ודבר שמניית מידי שבוע בשבוע על שבת קודש כמנהג קדמונים שקירין קני"ל שנו"ט ודברים הצנימים בקערה, ונוהר אותם לא יעשה ע"י כמתכונת, רק בעלית השחר בליבון התנור בהתחלה בהדלקת האש של עצי התנור מכניסים אותם הכלים שתאחו אש גדיל ימדויק, משא"כ אש של אפיית המצות אין די שמחזיק לפעמים ללכן איתו הכלים רק אפי' מחמין התנור משמנונית של הכלי המטפטיה בתנור ומבליע ואח"כ פילט ומבליע תוך המצות. ועל זה מזהיר ומשגיח אני וחברי כדומה לי הנאמנים בשליחות מצות הנ"ל יעל שארי דברים הנ"ל. בכן אין אדם יוצא מי שלא ילך בעצמו כל בעל הבית אצל אפיות מצות שלו, ולא לסמוך על אנשי בני ביתו, ולפעמים עפ"י רוב על הנשים ובתולות בהוצאה מריבה בדמים ודמים תרתי משמע, שנוהר כל אדם על כך בכל יכולתי בשמירה מעולה שלא יכול לביא עי"כ היצו"ר שהיא חמוץ גמור ואיסורי אפילו במשהי יכל יראה ובל ימצא בגבולי בגיפו וד"כ בנשמתו, ובתיבות מחמצת הם נוטריקון חמ"ן מה"ת, והיצו"ר הוא שאור שבעיסה והוא מרמז יכל שאור יכו' הקרא לא תקטירו, וכל אפילו כל דהו שיעירו במשהי,

באשר שאיתות המין מצה אין חילוק רק משהו של אות חי"ת ואות
הי"א היא נקודה קטנה יד"ל. ידי בוי לכאן. (כח יהודה).

ז מנהג קדמינים לשרוף מה שנשאר מהושענא בהדלקת אש של
אפי"ת מצית. (כח יהודה).

ח זכרי בימי ילדותי יעיני ריאה שיהיה הילך שמש הקהל מבית
לבית ינתן כל אי"א מקמהי של פסח לערך קומין לעירוב הצורית
למבוי, יקדים תפילות מערים כליל ראשון של פסח היה מברך
האב"ד על העירוב הנ"ל של מצה הנעשה מקמה הנ"ל בבה"כ בשביל
כל הקהל, יוכל להיות שהוא עפ"י דין שכל אי"א נתן מקמהי
לעירוב כדינו על כל השנה, ואח"כ היה מניחו אחר ימי הפסח
במקום משימר. (כח יהודה) נוהגין שהחשיב שבקהל מברך אותו
קידם שמתחילין ברכו ונותן להדין להיות זוכה ומזכה לכל הקהל.
(נוהג כצאן יוסף)

ט אם הל ערב פסח ביום כי או ביום הי אומרים אל ארך אפים
(כח יהודה).

י בהגהת מהר"ל כתב דאפילי ליטול ציפרניים אסור אחר הצית
בערב פסח, דין ערב פסח כדין חילי של מיעד, ובהיית אב"ד הגאון
מיהר"ר ישיעי (הירבין השל"ה) פה דרש בכל שבת הגדול בדרשה
שלי יגור שלא להגלה שום בר ישראל ערב פסח אחר הצית. (יוסף
אימץ)

יא לדקדק לליש עיסת המצה מהמצות אחר הצית, ילפחית
שלא יתחיל לליש מצות המצוה יעדיין ההמין קיים בתוך ביתו. (יוסף
אימץ)

יב בשנת תקל"ד לפ"ק הל ערב פסח ביום ש"ק ימי הוא שבת
הגדול, והי אב"ד דורש בבה"כ בשבת הקודם הסמיך לשבת של
ערב פסח. ובשבת שבי ער"פ היו משכימין לבה"כ אום פינה אוער.
יאמרים באותי שבת בשבמה תהלים ושיר היהוד קידם התפילה